

valget i en situation, hvor en tysk producent via en dansk mellemhandler solgte rør til en dansk kommune. Højesteret valgte at anvende dansk ret til at bedømme producentens ansvar med den begrundelse, at den pågældende skade var sket i Danmark, hvor kommunen havde hjemsted, og hvortil den tyske producent havde eksporteret rørene.

Justitsministeren kan ifølge produktansvarslovens § 16 fastsætte regler til gennemførelse af mellemfolkelige overenskomster om lovvalget i sager om produktansvar. Bestemmelsen blev indsat under Folketingets behandling af produktansvarsloven med henblik på, at Haagerkonventionen af 2. oktober 1973 om lovvalg i sager om produktansvar kunne ratificeres. Danmark har ikke efterfølgende tiltrådt Haagerkonventionen. Skadesstedet er efter konventionen udgangspunktet ved lovvalget, men hertil gælder en lang række undtagelser.

I juli 2003 fremsatte EU-Kommissionen et forslag til en forordning om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontraktsforhold (»Rom II«). Forslagets artikel 4 indeholder en regel om lovvalget for krav i anledning af produktansvar. Efter denne bestemmelse er udgangspunktet, at loven i det land, hvor skadelidte har sit sædvanlige opholdssted, skal finde anvendelse, hvis produktet er markedsført i dette land med samtykke fra den person, hvis ansvar gøres gældende. Forslaget, der fortsat er under forhandling, er fremsat med hjemmel i den del af EF-traktaten, der er omfattet af Danmarks forbehold vedrørende retlige og indre anliggender, og Danmark er derfor ikke forpligtet af en eventuel kommende forordning.

3. EF-Domstolens dom i sag C-402/03, Skov Æg

3.1. EF-Domstolens dom i sag C-402/02, Skov Æg, udspringer af en sag, som verserer ved Vestre Landsret. Ved kendelse af 26. september 2003 forelagde Vestre Landsret en række spørgsmål for EF-Domstolen. Vestre Landsrets spørgsmål kan sammenfattes således, at retten ønskede oplyst, om produktansvarsdirektivet er til hinder for en national regel, der indebærer, at mellemhandleren hæfter for henholdsvis producentens objektive ansvar i henhold til direktivet og producentens retspraksisbaserede culpaansvar.

3.2. EF-Domstolen har ved sin dom af 10. januar 2006 fastslået, at direktivet skal fortolkes således, at det er til hinder for en national regel, hvorefter mellemhandleren ud over de i direktivets artikel 3, stk. 3, udtømmende opregnede tilfælde hæfter for producentens objektive ansvar efter direktivet.

Domstolen har fundet, at direktivet ikke begrænser sig til at regulere *producentens* produktansvar. Ifølge

Domstolen er der i direktivet taget endelig stilling til, hvem blandt de involverede erhvervsdrivende (producenter og mellemhandlere, herunder importører, leverandører og sælgere) ansvaret efter direktivet påhviler. Reguleringen af *mellehandlerens* produktansvar falder derfor også inden for direktivets anvendelsesområde, i det omfang mellemhandleren pålægges det direktivbaserede objektive ansvar.

På den baggrund har Domstolen fastslået, at direktivet er til hinder for en national regel, hvorefter mellemhandleren uden begrænsning hæfter for producentens ansvar efter direktivet.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at dommen må forstås således, at det afgørende forhold ikke er, om mellemhandleren ved lov pålægges ansvaret i henhold til direktivet, men om denne pålægges et ansvar, der reelt har samme omfang som det direktivbaserede objektive ansvar.

3.3. For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt produktansvarsdirektivet er til hinder for en national regel, der indebærer, at mellemhandleren hæfter for producentens retspraksisbaserede culpaansvar, har Domstolen bemærket, »at direktivets artikel 13 skal fortolkes således, at den ordning, der er indført ved direktivet, ikke udelukker anvendelsen af andre ordninger vedrørende ansvar i og uden for kontraktforhold, der hviler på et andet grundlag, såsom garantien for skjulte mangler eller culpa«, jf. dommens præmis 47. På den baggrund har Domstolen konkluderet, at direktivet ikke er til hinder for en national regel, hvorefter mellemhandleren uden begrænsning hæfter for producentens culpaansvar.

3.4. Som nævnt ovenfor under punkt 2.5. angår produktansvarslovens § 10 ikke kun det direktivbestemte produktansvar, men også produktansvar efter dansk rets almindelige regler. § 10 er derfor kun delvis uanvendelig efter Domstolens dom, idet det alene er hæftelsen for det direktivbestemte produktansvar, der ikke kan opretholdes. Dommen er ikke til hinder for, at mellemhandleren fortsat hæfter for producentens fejl og forsømmelser, jf. om det retspraksisbaserede produktansvar for producenter punkt 2.4 ovenfor. Det vil dog efter Justitsministeriets opfattelse være i strid med Domstolens fortolkning af direktivet, hvis det retspraksisbaserede ansvar for mellemhandlere inden for direktivets anvendelsesområde reelt er lige så strengt som det objektive producentansvar efter direktivet.

4. Lovforslagets hovedindhold

4.1. Det er Justitsministeriets opfattelse, at der inden for EF-Domstolens doms rammer bør pålægges